

»Елицы пріаша 'Егò, даде їмъ ѡбласть чá-домъ Божїмъ быти, вѣрүющимъ во їма 'Егò: їже не отъ крове ни отъ похоти плотскїа, ни отъ похоти мўжескїа, но отъ Бòга родїшася.«
Іоан. 1. 12—13.

П. *Всякого ли шрѣбва да ся казва Още нашъ, ако и единъ да ся моли?*

О. *Всякого.*

П. *Защо така?*

О. Спорядъ Хрістіанско-то братолюбіє трѣбва да призывамы Бога, и да просимъ отъ Него добринь, колко-то за себе, толкова и за всичкы.

П. *Защо въ призываніе-шо шрѣбва да казвамы: »Їже їси на небесѣхъ«?*

О. За това, кога пристѣпямы въ молитвѣ, да оставимъ всечко земно и тлѣнно, и да возносямы умъ-тъ и срьдце-то си камъ небесно-то, вѣчно-то и Божественно-то.

ЗА ПРЬВО-ТО ПРОШЕНІЕ.

П. *Божіе-шо имя не е ли свяшо?*

О. Безъ съмнѣніє свято е отъ само-себе. »Свѣ-то їма 'Егò.« Лук. 1. 49.

П. *А какъ може още да ся свяши?*

О. То може да ся святи въ чловѣцы-ты, т. е. Нѣгова-та вѣчна святость може да ся явява въ тѣхъ.

П. *Какъ?*

О. Прьво, кога-то мы, като имамы въ мысли-ты и въ срьдце-то Божіе-то имя, живѣемъ така, какъ-то иска Нѣгова-та святость, и съ такъвъ животъ прославяваме Бога; второ, кога-то, като гля-